

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Lemańska

w sprawie ze skargi K. K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
I ACa 1364/23,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 23 maja 2025 r.,

umarza postępowanie skargowe.

UZASADNIENIE

Pismem z 31 marca 2025 r. K. K. (dalej „Skarżąca”), za pośrednictwem zawodowego pełnomocnika, w trybie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725; dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), wniosła do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w Warszawie skargę o przewlekłość postępowania prowadzonego przez Sąd Apelacyjny w Warszawie pod sygn. I ACa 1364/23. W skardze tej, na podstawie art. 12 ust. 4 ustawy o skardze na przewlekłość, Skarżąca wniosła o przyznanie od Skarbu Państwa na swoją rzecz sumy pieniężnej w wysokości 4000 zł tytułem zaistnienia przewlekłości

wskazanego wyżej postępowania. Ponadto, Skarżąca wniosła o zasądzenie od Skarbu Państwa na swoją rzecz kosztów postępowania skargowego.

Pismem z 22 maja 2025 r. (data prezentaty) Skarżąca oświadczyła, że cofa skargę na przewlekłość w związku z podjęciem czynności w postępowaniu objętym skargą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W związku z cofnięciem przez Skarżącą skargi na przewlekłość, mając jednocześnie na uwadze, że z okoliczności sprawy nie wynika, by wskazana czynność procesowa Skarżącej była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa, należy uznać, że orzeczenie w przedmiocie skargi stało się bezprzedmiotowe.

Powyższe rodzi konieczność umorzenia postępowania skargowego na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 2 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

Na marginesie należy jednak zaznaczyć, że skarga podlegałaby odrzuceniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, skarga powinna zawierać: żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy (pkt 1) oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie (pkt 2).

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

Mając na względzie powyższe regulacje, Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że skarga spełnia tylko wówczas wymagania formalne, przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość, jeśli skarżący sformułuje wyraźne żądanie o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie, którego skarga dotyczy, a ponadto w uzasadnieniu skargi szczegółowo określi, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki

(zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07; z 17 grudnia 2024 r., I NSP 475/24). Brak któregokolwiek z tych elementów wyklucza ocenę merytoryczną skargi.

Przekładając powyższe na realia przedmiotowej sprawy, należy podkreślić, że Skarżąca – co istotne, reprezentowana w niniejszej sprawie przez zawodowego pełnomocnika (adwokata) - nie sformułowała w *petitum* skargi żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania. Za takowe niewątpliwie nie można uznać samego stwierdzenia, że strona wnosi skargę na przewlekłość postępowania w trybie art. 2 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość. Również jedyne zawarte w skardze żądanie przyznania odszkodowania od Skarbu Państwa nie realizuje wymogu odrębnego wskazania żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy, o którym mowa w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o skardze na przewlekłość.

Z tego powodu Sąd Najwyższy stwierdza, że wniesiona skarga, ze względu na brak żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania, musiałaby być uznana za oczywiście niewystarczającą dla spełnienia przesłanek ujętych w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o skardze na przewlekłość (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07; z 16 kwietnia 2024 r., I NSP 211/23).

Wobec faktu, że wbrew deklaracjom Skarżącej, do skargi nie dołączono dowodu uiszczenia opłaty od skargi, Sąd Najwyższy nie dokonał zwrotu opłaty stosownie do treści art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

(k.b.)

[a.ł.]